

Sestry a bratři z naší plzeňské diecéze,

chci v této mimořádné situaci každého z Vás osobně pozdravit. A chci Vás v duchu II. Vatikánského koncilu oslovit jako Boží lid, který je společně na cestě do Božího království. (srv. LG 9).

Nejen my zde v plzeňské diecézi, ale všichni věřící v celé České republice jsme od nabytí svobody v roce 1989 putovali jako Boží lid vstříc Božímu království duchovní krajinou, která nám byla docela blízká a známá. Jistě, mnohé se postupně měnilo a při našem putování nás také potkalo nemálo složitostí, ale celá naše cesta byla předvídatelná, byla to cesta krajinou veskrze pestrou a úrodnou. Nabyli jsme tak pocitu, že se vlastně ani jako Církev, ani jako společnost nemusíme ničeho moc obávat, že my sami dobře víme, kudy alespoň v základním směru naše cesta povede dál a jak po ní kráčet.

Teď se ale situace velmi rychle a zásadně změnila. Jako bychom při svém putování vstoupili do zcela neznámé a nebezpečné krajiny. Je to krajina, v níž se naše cesta ztrácí v mlze nejistoty, kde na nás číhají doposud neznámá nebezpečí, kde nás ohrožuje zmatek a strach z neviditelného nepřítele. Stojíme tedy před velkou výzvou nově se zorientovat a nalézt způsob, jak společně jít za současných podmínek s důvěrou a podírat jeden druhého.

Naše zkušenosti z minulého putování jsou však náhle v mnohém nepoužitelné, protože nikdo z nás nic podobného nikdy nezažil. Inspiraci tak nemůžeme hledat v pouhém ohlžení se nazpět. Řešení nenajdeme ani v napodobování vnějších forem minulosti, v níž podmínky života Církve i světa byly tak zásadně odlišné od těch dnešních.

Dnes jsme naopak pozváni hledět dopředu, na toho, který je naším orientačním bodem, na našeho Pána Ježíše Krista. On jde s námi. On je pro nás ten oblačný sloup, který vedl Izraelity při útěku z Egypta. On je pro nás tou hvězdou, která vedla mudrce na cestě do neznámého Betléma. On je Cestou, Pravdou i Životem v této naší těžké situaci (srov. Jan 14,6). Proto jsme nyní v první řadě pozváni posilnit vztah s ním. Jen tak budeme jako křesťané schopni obstát a být připraveni v Jeho síle pomáhat i druhým.

Nenechme se proto oklamat různými falešnými vykladači a nesnižme se v této chvíli k pouhému moralizování. Jasně odmítněme někdy tak lákavá vysvětlení o Božím hněvu či trestu, který je důvodem současné tíživé situace. Náš Bůh není Bohem trestajícím. On je Emanuel, tedy Bůh s námi, který pro nás zemřel na kříži a pomáhá nám i v těchto náročných časech. To On ve svém milosrdenství vládne jako Zmrtvýchvstalý dějinám, jak budeme vyznávat o velikonoční vigílii, ať už její slavení bude jakkoliv omezeno.

To, co náš vztah s Kristem vytváří a posiluje, je víra, naděje a láska. Tyto tři božské ctnosti, jak je v Církvi tradičně nazýváme, nás uschopňují kráčet dál správným směrem i neznámou krajinou.

Vyzývám Vás proto, sestry a bratři, k posílení víry. Modlete se, scházejte se k modlitbě ve Vašich rodinách, čtete Písmo svaté, prostě o požehnání a požehnání si navzájem vyprošujte. Vyzývám Vás, manželé, modlete spolu, vyzývám vás, otcové i matky, zvete k modlitbě své rodiny, vyzývám vás mladé, využijte svoji digitální šikovnost k vytváření modlitebních skupinek přes sociální sítě, a to jak pro sebe, tak i pro nás ostatní, kteří to s počítačem moc neumíme. Vyzývám Vás osamocené, modlete se různec či breviář s druhými přes telefon a tak překonávejte svoji samotu. Paradoxně právě nyní, kdy je tolik věcí zásadně omezeno, je doba příhodná oživit aktivní dospělou víru a posílit svoji věrnost v modlitbě. Nebudme pouze pasivními konzumenty on-line bohoslužeb, budme muži a ženami modlitby, každý sám za sebe i v malých společenstvích domácí církve.

A budme lidmi naděje. Pán jde před námi i temnotou rokle (srov. Ž 23) a cesta jím vedená neomylně směřuje k radosti, kterou může dát jen On sám. Dobro je silnější než zlo, tomu věříme, to je základ životního postoje křesťana, který svoji víru neukončil meditací nad utrpením Krista na Golgotě, ale

prošel až k pravdě vzkříšení. Proto jsme my křesťané v dnešní situaci, ve které se o nás může pokoušet snad až beznaděj Velkého pátku, pozváni k životu v naději na dobro, jež přináší naplnění do každého lidského života. A jsme také posláni touto nadějí oslovit druhé. Naděje se má skrze nás šířit mnohem nakažlivěji, než se šíří současný nebezpečný virus. Vždyť „nadějí jsme spaseni“ (Řím 8,24), jak říká apoštol Pavel a s ním i papež Benedikt ve své encyklice o křesťanské naději „Spe salvi“, kterou v současné náročné době velmi doporučuji k četbě a meditaci.

Oživme v této pohnuté době také svou důvěru v Boží bezpodmínečnou lásku. Naslouchejme svým srdcem slovům, která apoštol Pavel adresoval křesťanům v Římě: „Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy, snad soužení... hlad... či zabítí?... Ale v tom všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.“ (srov. Řím 8, 35-37) Srdce osvěžené důvěrou v Boží lásku se pak přirozeně stává zdrojem autentické lásky k druhým. V ní budme vnímaví pro to zcela konkrétní, co je nyní třeba. Nabídněme své síly potřebným, podporujme své blízké telefonicky, pišme jim maily, povzbuzujme je. Zapojme se do dobrovolnických aktivit.

Sestry a bratři, rád bych Vás všechny povzbudil v duchu našeho letošního diecézního hesla: Nebojte se! Jestliže následujeme svého Mistra a Pána, jdeme i v náročných situacích správným směrem. Je téměř jisté, že náš svět po ukončení virové pandemie bude jiný. Pravděpodobně to bude svět, ve kterém na mnohé dopadne i velká tíže hospodářských důsledků a sociálních nejistot. Přimknutí se ke Kristu ve víře, naději a lásce je nám však zárukou, že se opravdu nemusíme bát. On sám nám ukáže, kudy se ubírat dál, jak si navzájem pomáhat a být pohotoví ke službě bližním. Ani v neznámé krajině nových a snad i náročných životních podmínek se nestaneme tuláky či psanci. Budeme i nadále živým lidem Božím kráčejičím stezkou vyvolení společně s Matkou Boží, jak o tom psal z komunistického vězení Václav Renč ve svých loretánských litaniích. (viz. Loretánské světlo, invokace Panno věrná)

Při liturgii na Popeleční středu zazněla modlitba, ve které jsme prosili, aby nás půst posílil. Jsem přesvědčen, že v současné situaci je správné znovu a naléhavě prosit Boha o posilu i tímto způsobem, a proto zvu celou naši diecézi, aby se následující pátek 27. března spojila v postu, který nás posílí na naší duchovní cestě neznámou krajinou dnešních dnů.

Sestry a bratři, děkuji Vám všem, kteří se nasazujete v současné krizi pro dobro druhých. Děkuji Vám všem, kteří respektujete náročná, ale smysluplná nařízení vlády, a tak chráníte sebe i druhé.

Papež František hned na začátku své první programové encykliky Evangelii gaudium vyzývá každého křesťana, a to výslovně v jakékoliv situaci, aby hledal Ježíše Krista a řekl mu, že ho potřebuje. Rád bych nyní uposlechl této papežovy výzvy a zvolal jménem nás všech: Ježíši Kriste, právě teď Tě my, ženy a muži, mladí i staří, zdraví i nemocní, celý Boží lid plzeňské diecéze i všichni obyvatelé našeho nemocného světa moc potřebujeme, vysvobod' nás a přijmi nás v této tíživé situaci do své vykupitelské náruče (srov EG 3). Amen.

S požehnáním a v modlitbě

Váš biskup Tomáš

V Plzni dne 21. 3. 2020,

Č. j. 815/2020

Václav Renč

Panno věrná

upřeně jdoucí stezkou vyvolení
sama jak prst v zásnubním prstenu,
den nesouc skrze vřavu denní
zaposlouchána v píseň pramenů

Oroduj za nás

kdo pili z křestních vod a nad vodami
zář Ducha spatřili se vznášet v tmách;
ať trpělivě snesem sebe samy,
když zatěžujem vlastních křídel vzmach;

ať navzdory sirénám a pochybnostem
tvou pečeť nesem v srdce vpáleni!
Ať zítřka v štěpnících jsme letorostem,
ať plamenem jsme v moři plamenů!